

ellers dog maa falde haardt paa ham; men jeg troer ikke, at den Maade at forsvare sig paa, at den Maade at give Oplysninger paa, at den Maade at imødegaae Kjendsgjerningen paa kan føre til Frifindelse. Jeg skal ikke efter Alt, hvad der nu er foregaaet, opholde mig ved de mangfoldige Enkeltheder, men jeg maa tillade mig at henlede Opmærksomheden paa nogle faa Data. Det var den 18de Marts, da den saakaldte Molzenste Artikel stod at læse i Bladet „Morgenposten“; det var den samme 18de Marts, da Augustforeningen udstedte sit aabne Brev, dette Hjørdebrev, hvori den tilkjendegiver for alle Troende, at det vil være nødvendigt at udstøde i det hderste Mørke alle Medlemmer af Cabinettet paa den ærede Minister nær. Det er ganske betegnende, at netop disse to aabne Breve fra disse to store Autoriteter fremkomme paa en og samme Dag, og naar den ærede Minister den 23de Marts har holdt sin Lovtale over den nævnte Mand, der hedder Molzen, saa maa han jo have læst „Morgenposten“, og saa maa han jo have godkjendt det, som deri er anført, saa hjælper det ikke den ærede Minister, at han derefter, efter at have holdt sin Lovtale over Manden, desavouerer ham, thi her er netop det store Indlæg i Sagen, i Sagen det danske Folk contra Justitsminister Molzen — jeg beder om Forlæbelse — Justitsminister Helgen, de to Navne ere nu blevne saa uadskillelige, at de vistnok ville vandre sammen saalænge de Personer, der bære dem, eksisterer paa Jorden. Det kan ikke hjælpe, at han (Ministeren) siden frakjender sig sin Ven, han kan ikke saaledes støde ham fra sig, Venner vil ikke forlade ham, han holder ham bestandig Morgenposten for Die og siger: der har Du mit Pas, Du kan ikke blive af med mig, vi ere to med hinanden fuldstændig forbundne Parter. Jeg har mødt for Dig som din Besuldmægtigede, jeg har skrevet det i dette Blad, og Du har ikke modsagt det. Du har tvertimod rost mig, og Du har ovenikjøbet appelleret til et æret Medlem, som skulde tiltræde denne Roes. Jeg seer forresten, at den ærede Minister ikke kjender denne fremmede Diplomat, som staaer i Forbindelse med Hr. Molzen; der er iøvrigt Noget i dette, som er ret paafaldende, at det skulde være undgaaet Ministerens

Opmærksomhed, at hans Ven havde saadanne høie Forbindelser. Der er et besynderligt Træk i denne Sag; Hvorfra kommer egentlig den store Kjærlighed, som den ærede Minister har vist denne Copist Hansen? Hvorfra har han faaet en saa overordentlig Interesse for Manden? han er ivrig for at holde ham hjemme — det er sandt, og han siger, at han ikke huder hans journalistiske Virksomhed; men paa den anden Side har han dog maattet indrømme, at han fortsatte denne journalistiske Virksomhed i Maaneder, efterat det sidste Ministerium kom til Noret, og uden at man fra Regjeringens Side ellers har lagt ham til Last, at han virkede paa denne Maade imod sit Fædreland. Men endelig kommer han hjem. Han er en Mand, som, efter hvad Ministeren oplyser, har et lille Embede paa 3 à 400 Rd. om Aaret, altsaa en reent ubetydelig Person, men desuagtet finde vi dog, at den ærede Minister giver ham Raad, beder ham om at arbejde saaledes, at han kan gjøre sig værdig til et Embede, gaaer i en Mængde Detailler med ham og har lange Conferencer med ham og deslige. Er det Utsammen af Interesse for den lille Mand Hansen, eller er det for at drive Handel med ham? Det er om denne Handel, at Sagen dreier sig, og jeg vil virkelig henstille til samtlige Medlemmer, om der er kommet det Allermindste frem til at afstyrke den Paastand, at den ærede Minister har drevet denne Handel om Breve, der tilhøre Andre, med denne Copist Hansen; det maa staae fast, og det kan ikke, forekommer det mig, forsvares paa den Maade, som steet er. Det Forsvar, Ministeren har villet føre for denne Mand Hansen, er allerede berørt, det kjende vi. Den ærede Minister har udnævnt sig selv til at være Dynastiets Vogter, som om det stod i nogen Fare; han har Eneret, Patent paa at være Dynastiets Vogter, og ligeoverfor hvad? Ligeoverfor den skandinaviske Idee! Det gaaer dermed, som naar man holder et rødt Klæde foran en Tyr, saa veed man, at Thyren søger bestandig efter det røde Klæde. Saaledes med den skandinaviske Idee; men det hjælper ikke, at den ærede Minister modarbejder den; thi i den skandinaviske Idee tage vi Alle Deel, vi ere Alle Skandinaver; der er næsten ikke en Mand